До козиної до хати

З лісу стежечка веде.

В хаті маму ждуть козлята,

А коза із лісу йде.

Ясне сонечко заходить,

В небі місяць блискотить.

До воріт коза підходить,

У ворота стукотить:

— Відчиніться, відімкніться!

Ваша матінка прийшла,

Ваша матінка із лісу

Молочка вам принесла!

Відчиняють їй козлята,

З ними вірний пес Рябко.

І заходять всі до хати

Пити свіже молоко.

Якось сірий вовк підслухав,

Що коза пішла у ліс,

До воріт прибіг щодуху,

Під ворота сунув ніс.

"Зараз, — думає, — козляток

Проковтну одним ковтком!"

І почав він промовляти

Ніжним-ніжним голоском:

— Відчиняйте, козенята,

Я несу вам молока!

— Чуєм, чуєм, це не мати —

В неї пісня не така!

Тут один цапок сміливий

Нишком глянув через пліт,

Бачить — вовк страшний, жахливий

Причаївсь біля воріт.

Сірий вовк цапка не бачить,

Витягає гострий ніж

І гукає нетерпляче:

— Відчиняйте-но скоріш!

А козлята: — Ми не проти! —

Не злякались хижака!

Відімкнули враз ворота

Та як випустять Рябка!

Вовк, побачивши собаку,

Підібгав лякливо хвіст,

Відстрибнув — та з переляку

Як бебехнеться під міст!

Саме йде тут з лісу мати,

Молока малим несе.

А назустріч їй козлята

Та й розказують про все.

Почала коза радіти:

— Ну й Рябко наш молодець!

Ну й розумні в мене діти! —

Тут і казочці кінець.